

Chương 27

Kết Thúc

Cuối tuần, Chung Tuấn Hải đột nhiên gọi điện cho tôi trong giờ làm việc.

Tôi đang vật lộn với một những con số trên bảng biểu, nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì vội vã nhấc ống nghe rồi kẹp vào vai, không hề rời khỏi mê cung của những con số.

“Bố mẹ anh bảo tối nay chúng ta về nhà ăn cơm.” Chắc chắn Chung Tuấn Hải cũng đang rất bận, lúc này gọi điện cho tôi cũng chẳng thêm vòng vo tam quốc một câu đã nói xong.

“Dạ?” Tôi kinh ngạc dừng tay, mắt nhìn vào những con số mà đầu óc nhất thời ngừng hoạt động.

“Sao em không nói gì thế? Em không được từ chối đâu đấy!” Chung Tuấn Hải có chút căng thẳng.

“Ồ!” Cuối cùng tôi cũng có thể phản ứng trở lại, nghe một lát cũng thấy chẳng có gì lạ, thái độ của cô Uông hôm đó đã để lại cho tôi chút ám hiệu. Chỉ là đối với chú Chung Cù, tôi không thể chắc chắn, nếu lần này đến mà chú ấy vẫn lạnh mặt với tôi thì thật sự rất khó xử. “Sự việc chuyển biến nhanh thật đấy!” Tôi làu bàu một câu.

“Hi hi, đương nhiên là vì anh có diệu kế rồi.” Nghe giọng anh thì có vẻ khá đắc ý.

“Cái gì?” Tôi bắt đầu tò mò.

Nhưng anh lại không chịu nói tiếp, chỉ hỏi lại tôi rằng có đi hay không.

Tôi liền lấy hết dũng khí, đáp: “Gặp mặt bố mẹ anh thì đương nhiên em phải đi rồi.”

Lúc này anh mới cười. “Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, dường như mẹ anh rất yêu quý em?”

Đột nhiên trong lòng sáng rõ, tôi cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Lần đầu tiên đến nhà Chung Tuấn Hải, tôi cố ý mua hộp quà và một giỏ trái cây tươi, mặc dù anh nói không cần nhưng tôi luôn cảm thấy nếu đi tay không

đến thì không được lịch sự cho lắm, trong ấn tượng của tôi, bố mẹ anh cũng là những người truyền thống, trọng lễ nghĩa.

“Thình thoảng anh thấy em cũng thật cứng nhắc.” Anh liếc tôi một cái.

Tôi không cãi lại. Anh ngồi giữa một đồng quà cáp xanh đỏ tím vàng, cười ngây ngô đúng là trông rất ngốc nghếch mà.

Nhà anh trước đây nằm trong khu nhà phía sau tòa án, mấy năm gần đây mới chuyển sang một khu chung cư nằm ở một khu vực khá yên tĩnh.

Tầng cao nhất của khu nhà này là tầng năm nên không có thang máy, hai chúng tôi phải xách túi lớn túi nhỏ leo cầu thang bộ, mệt rã cả người mới lên đến tầng cao nhất.

“Là thời đại nào rồi mà em còn “tay trái xách gà tay phải xách vịt” như thế này?” Anh lẩm bẩm, nhưng trên gương mặt lại mang ý cười.

Đến cửa, Chung Tuấn Hải chẳng thèm lấy chìa khóa, cứ thế bấm chuông.

Cô Uông đi ra mở cửa, rất nhiệt tình chào đón chúng tôi. Cô mặc một bộ quần áo ở nhà bình thường, trông không còn quý phái, sang trọng như những lần trước tôi gặp, dáng vẻ này đúng là một người phụ nữ của gia đình.

“Trời ơi, Tú Nghiên, cháu khách sáo quá, mua những cái này làm gì!” Cô Uông cười vui vẻ, nói.

Chung Tuấn Hải ghé lại gần mẹ, nói bằng giọng không nhỏ: “Cô ấy không mang theo tiền nên đều là con trả đấy!”

Chân tôi suýt nữa thì đạp vào mông anh một cái.

Cô Uông vẫn rất vui vẻ. “Ai mua cũng giống nhau cả thôi.”

Sau khi thay dép đi trong nhà, chúng tôi cùng vào phòng khách.

Tôi ít nhiều vẫn có chút thận trọng, sau khi đã ngồi ngay ngắn trên sofa, tôi bắt đầu nhìn khắp phòng một lượt.

Căn hộ này cũng có kết cấu hai tầng, tầng dưới là phòng khách rất rộng, tầng trên chắc hẳn là phòng ngủ. Tuy rộng rãi nhưng nội thất trong nhà lại giản dị mộc mạc, chỉ cần nhìn sự sạch sẽ, thoáng mát trong nhà cũng thấy được sự giản dị và khả năng quán xuyến của nữ chủ nhân.

Cô Uông bận rộn pha trà mang nước cho chúng tôi ngay cả Chung Tuấn Hải cũng trở thành khách mất rồi.

“Mẹ, mẹ cứ khách sáo thế này thì bọn con áy náy lắm.” Anh nhìn mẹ rồi la ãm lên.

Cô Ôông sáng giọng: “Ai bảo con lâu lắm rồi mới về nhà một lần!”

Từ trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân. Tôi ngẩng đầu, liền nhìn thấy chú Chung Cù đang chậm rãi đi xuống, trên mặt có ý cười, còn thân thiện hỏi tôi: “Tú Nghiên đến rồi đấy à?”

Tôi đứng lên, chào một tiếng mà mình tự cho là đúng mực: “Cháu chào chú ạ!”

“Ngồi đi, ngồi đi, đừng có câu nệ quá!” Chú đưa tay vỗ vỗ trong không trung ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

Sau khi trải qua cơn sóng gió lần trước, khi đối diện với chú Chung, tôi ít nhiều vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Nhìn vẻ mặt chú ấy không có vẻ gì cứng nhắc hay khó chịu, tôi thậm chí nghĩ không biết ai đã thuyết phục chú ấy, chẳng lẽ là cô Ôông?

Chung Tuấn Hải kéo kéo tôi, nhẹ giọng nói: “Có muốn đi tham quan phòng của anh không?”

Cô Ôông đang ở bên cạnh nghe thấy vậy liền cười híp mắt, nói: “Ăn cơm trước đã, ăn xong thì đi xem cũng chưa muộn!”

Lúc nghe thấy cô ấy nói câu này, tôi mới để ý tới một chiếc bàn ăn bằng gỗ đã bày đầy thức ăn.

Bữa cơm diễn ra cũng khá vui vẻ, chủ yếu là nhờ công của cô Ôông và Chung Tuấn Hải. Họ nói rất nhiều chuyện, chú Chung Cù thỉnh thoảng cũng chen vào vài câu để thay đổi bầu không khí. Không ai nhắc đến chuyện lần trước, giống như mọi người đều muốn xóa chuyện ấy khỏi ký ức của mình.

Tôi bình thường cũng nói rất nhiều nhưng lần này sợ không biết chừng mực nên dứt khoát làm khán giả, dù gì cũng cứ thận trọng thì hơn. Lúc ăn sắp xong, cô Ôông đột nhiên nói: “Tú Nghiên, chuyện của cháu và Tiểu Hải nên tiến hành sớm đi!”

Tôi có chút luống cuống chân tay, sự việc tiến triển quá nhanh, đến mức vượt ra ngoài tưởng tượng của tôi.

Chung Tuấn Hải cũng cười hi hi, nói: “Chuyện này cũng đơn giản thôi mà, ngày mai tới cục Dân chính giải quyết là được.”

Cô Ôông không thêm để ý tới anh, chỉ nhìn thẳng vào tôi. “Cháu về hỏi bố mẹ đi, xem khi nào tiện thì cô chú tới thăm một chuyến.”

Chú Chung Cù cũng nhân cơ hội phụ họa: “Đúng đây, phải làm thế chứ!”

Thấy tôi nghệt mặt, cô Uông lại bổ sung thêm một câu: “Trông cháu bây giờ thì chắc là không thể kéo dài được nữa.” Cô lại liếc nhìn con trai một cái, cố nín cười, nói: “Tiểu Hải cũng không đợi được nữa rồi.”

Tôi chột đồ mặt, chỉ biết cười. “Vâng ạ, về nhà cháu sẽ hỏi bố mẹ ạ!” Trong lòng tôi là cả một bụng hoài nghi, tôi... đâu có vẻ sốt ruột gả đi đến vậy chứ?

Ăn cơm xong, cô Uông thu dọn bát đĩa mang vào phòng bếp, tôi cũng ra dọn dẹp cùng nhưng lại bị cô ấy đẩy ngồi xuống sofa. “Cháu cứ ngồi đây đi, đừng có để bị mệt.” Cô ấy còn nở nụ cười ngọt ngào càng khiến tôi cảm thấy chẳng hiểu ra sao, liền quay lại nhìn Chung Tuấn Hải.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi lên hỏi.

“Cái gì cơ?” Anh giả ngốc.

Tôi chắc chắn trong chuyện này có điều gì đó mờ ám, liền thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc anh đã nói với bố mẹ anh cái gì?”

Thấy tôi thực sự có vẻ nóng nảy, anh mới cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi: “Về phòng anh rồi anh sẽ nói cho em biết.”

Tôi đành theo anh đi lên lầu, vừa vào phòng, anh liền cẩn thận khóa cửa, sau đó ôm lấy tôi, làm bộ đáng thương, nói: “Anh sẽ nói cho em biết, nhưng em ngàn vạn lần không được nổi nóng với anh!”

Tôi chột cảnh giác, cau mày, nói: “Anh nói trước đi!”

Anh lại thấp giọng cười, nói: “Anh nói với bố mẹ là bố mẹ sắp có cháu bé rồi.”

Tôi ngẩn người, sau khi nghĩ đi nghĩ lại thật cẩn thận, mặt mày bỗng đỏ bừng, thật không ngờ Chung Tuấn Hải lại dám bày ra cái trò vừa liều lĩnh lại hồ đồ đến mức này.

“Anh dám bôi nhọ danh tiết của em?” Tôi kìm thấp giọng nói một câu rồi đẩy Chung Tuấn Hải ngã xuống giường, hai tay luồn vào nách của anh.

Chung Tuấn Hải sợ nhất là bị nhột, lúc này bị tôi cù thì vừa cười lớn vừa trốn đông trốn tây, miệng không ngừng hét lên: “Em mà không dừng lại anh sẽ trả đòn đây.”

Vừa nói anh vừa đưa tay ra định bắt lấy tay tôi, nhưng tôi đâu có dễ khuất phục đến thế, liền cắn răng tìm sơ hở để ra đòn.

Chợt có tiếng gõ cửa, giọng nói của cô Uông vang lên ở bên ngoài, kèm theo ý trách cứ: “Tiểu Hải, đừng đùa nữa, cẩn thận Tú Nghiên đấy!”

Tôi chợt im bật, chỉ dám hung hăng liếc Chung Tuấn Hải một cái.

Anh lại cao giọng nói với ra cửa: “Mẹ, con biết rồi.”

Lúc đó cô Uông mới rời đi.

Tôi cũng chẳng còn tâm tư nào mà đùa nữa, liền ngồi dậy, nói: “Anh nói dối trắng trợn như thế, nhờ bị lộ thì phải làm thế nào?”

Anh nằm ngửa trên giường, vẻ mặt rất đắc ý, lười biếng nói: “Cái này thì có khó gì, nhanh chóng kết hôn chẳng phải là được rồi sao?”

Trong khoảnh khắc, anh lật người ngồi dậy, bàn tay làm ảo thuật biến ra một chiếc nhẫn. Anh nắm lấy tay trái của tôi, nhìn ngắm một lát, sau đó không do dự đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út. Động tác của anh rất thành thạo và mạnh mẽ, nhưng trong lòng tôi lại tràn ngập cảm giác ngọt ngào như mật.

Chúng tôi nhìn nhau rất lâu, đột nhiên anh áp sát vào tôi, ánh mắt mang theo vẻ bồn chồn, cười, nói: “Hay là tối nay em ở lại đây đi, chúng ta tranh thủ gạo nấu thành cơm?”

Da mặt tôi cũng đã dày hơn nhiều rồi, nghe thấy vậy thì chỉ chạm đầu vào trán anh, lớn tiếng nói: “Cứ vội vàng như thế, anh không sợ nấu cơm bị sống sao?”

Sau đó chúng tôi bận rộn suốt nửa tháng trời, nào là hai bên gia đình gặp mặt, nào là tới cục Dân chính làm thủ tục đăng ký kết hôn, rồi còn phải chuẩn bị cho hôn lễ...

Lễ cưới được tổ chức vào giữa tháng Bảy, thời điểm này đúng là nóng muốn chết nhưng cô Uông nhất định cho rằng không thể trì hoãn thêm được nữa, dù sao thì cũng không thể đợi bụng tôi to ra rồi làm cô dâu được. Tôi khổ không nói nổi thành lời, chỉ biết trút giận lên Chung Tuấn Hải. Trước đây tôi vẫn cho rằng kết hôn là một việc rất lãng mạn, đến lượt mình mới biết là nó rắc rối, phiền phức đến mức này.

Khi tôi đang bận rộn đến mức không ngẩng đầu lên được thì bỗng nhận được một cuộc điện thoại bất ngờ từ Ôn Tịnh.

Nhìn thấy dãy số quen thuộc đó, tôi vừa mừng vừa kinh ngạc, vội vàng bắt máy.

“Tú Nghiên, chúc mừng chị!” Ôn Tịnh nói thẳng, nghe giọng nói bình tĩnh, ôn hòa, chẳng thể nhận ra có tâm tình gì.

“Cảm ơn em, Ôn Tịnh!” Tôi xúc động mãi không thôi.

Dường như cô ấy cũng không biết tiếp theo phải nói gì, tôi cố gắng tìm chủ đề để nói, nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu như thế nào. Dù thế nào, cô ấy có thể chủ động gọi điện cho tôi là tôi đã mừng lắm rồi.

Một lúc lâu sau, cô ấy mới nói: “A Hải là một người đàn ông tốt, chị phải biết trân trọng.”

“... Chị biết rồi.”

“Hôm đó, anh ấy đến tìm em, đã nói với em tất cả. Anh ấy còn bảo em đừng trách chị, vì từ đầu tới cuối đều là anh ấy bắt ép chị.”

Tôi muốn cười mà cổ họng nghẹn lại, trong đầu hiện lên gương mặt đang mỉm cười của Chung Tuấn Hải.

“Em cũng nghĩ thông suốt rồi, mỗi người đều có hạnh phúc của riêng mình, càng cầu càng không được. Chị và anh ấy đi đến ngày hôm nay chắc chắn không dễ dàng gì, cho nên, chị nhất định phải hạnh phúc nhé!” Ôn Tịnh nói bằng giọng rất chân thành.

Tôi cảm động đến nghẹn ngào, nói: “Em cũng thế, phải hạnh phúc nhé!”

“Chắc chắn rồi.” Cô ấy nói, giọng rất kiên định.

Đúng vậy, tôi tin rằng cô ấy sẽ được hạnh phúc. Cô ấy là người nói được thì sẽ làm được, hơn nữa, ở phía sau cô ấy, từ lâu đã có một người đàn ông thâm tình vẫn lặng lẽ đợi chờ.

Ngoại Truyện

Cuộc Sống Thường Nhật Của Nửa Năm Sau

Tôi ngồi trên sofa xem tạp chí, giờ đến mục thông báo tuyển dụng thấy đưa tin một doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài quy mô lớn đang tuyển một tổng giám sát tài vụ, tiền lương một năm là năm mươi vạn. Tôi tính toán một hồi, so với lương của Chung Tuấn Hải bây giờ thì cao hơn gấp mấy lần, liền vui vẻ chạy đến trước mặt anh.

Ánh mắt anh ấy nhìn sang tôi nhưng vẫn còn quỳn luyến cái màn hình máy tính, sau khi hiểu rõ mục đích của tôi thì lắc đầu ngay.

“Điều kiện của anh phù hợp với yêu cầu của công ty họ, tại sao không thử xem?” Tôi không từ bỏ hy vọng, ai có thể phớt lờ đồng tiền như thế chứ?

“Tổ chất tâm lý của anh không hợp.” Chung Tuấn Hải còn chẳng thèm ngẩng lên, đáp.

“Cái này thì có liên quan gì tới tổ chất tâm lý? Chỉ cần anh làm được là được rồi.” Tôi làu bàu.

Chung Tuấn Hải thấy tôi vẫn không cam tâm, liền giải thích: “Em thử nghĩ xem, thu nhập mỗi tháng hơn bốn vạn, chẳng mấy chốc mà đem đi nuôi tình nhân ở bên ngoài, sau đó thì gia đình tan nát...”

Tôi phì cười. “Nói linh tinh, em chỉ hỏi anh là anh cảm thấy mình có đủ năng lực để làm công việc này không thôi.”

Anh nhìn tôi chằm chằm, nói: “Đến nhà anh cũng phá rồi, còn nói gì đến công việc nữa.”

Trời! Tôi đúng là chẳng còn gì để nói nữa.

Một Buổi Tối Nào Đó Của Nửa Năm Sau

Tôi bé Bảo Bảo vào phòng làm việc, nói với Chung Tuấn Hải: “Hôm nay chúng ta ngủ dưới nhà nhé, ở dưới đây mát hơn.”

Chung Tuấn Hải lúc nào cũng chỉ muốn thoát khỏi tôi và Bảo Bảo, nói: “Bọn em? Em và Bảo Bảo á?”

Mỗi lần ngủ cùng tôi và Bảo Bảo, anh lại ngủ không ngon, có tội vì sợ sẽ đè vào Bảo Bảo nên anh trở mình liên tục, đến nỗi rơi cả xuống giường.

Tôi vẫn không có ý định buông tha cho anh. Buổi tối Bảo Bảo hay quấy khóc, một mình tôi chăm con sẽ rất mệt, thế là chẳng khách khí nói: “Ba người chúng ta.”

Anh tiếp tục giả ngốc, kinh ngạc hỏi: “Không phải chứ, em lại có rồi à?”

Tôi không nhịn nổi nữa, dứt khoát nói: “Chúng ta bốn người, được chưa?”

Anh cất giọng cao vút: “Em có bầu song sinh hả?”

Tôi đặt Bảo Bảo xuống, giường nanh múa vuốt về phía Chung Tuấn Hải...

Một Ngày Thứ Bảy Của Hai Năm Rưỡi Sau...

Chung Tuấn Hải ngồi trên sofa chơi trò xếp gỗ của Bảo Bảo, còn Bảo Bảo ngồi dưới đất bên chân bố, giường mắt nhìn bố chằm chằm, giống như bố nó là một tên xâm lược.

Chung Tuấn Hải đột nhiên tâm huyết dâng trào, bế Bảo Bảo đặt lên đầu gối, bắt đầu “thăm vấn”:

“Bảo Bảo, con yêu ai nhất?”

“Mẹ.”

“VẬY... ai yêu con nhất?”

“Mẹ.”

Anh không cam tâm, bắt đầu nịnh nọt: “Bảo Bảo, bố cũng yêu con nhất.”

“Không phải.” Bảo Bảo nghiêm túc cải chính. “Bố yêu mẹ nhất.”

Chung Tuấn Hải nghiêm mặt quay sang nhìn tôi. “Bà xã, sao em lại dạy con như thế?”

Tôi cười khúc khích. “Em chưa bao giờ dạy con nói câu này!”

Anh nghiêng đầu tiếp tục vặn hỏi: “Bảo Bảo, sao con biết bố yêu mẹ nhất?”

“Mẹ lúc nào cũng chạy xung quanh con, còn bố thì lúc nào cũng chạy xung quanh mẹ.”

HẾT